

Osud a Jupp tomu chtěli, že jsem se stal na tři dny pánem Zahradní Kapličky, jedné ze scén největšího, nejen folkového festivalu. Dva dny byly soutěžní – vystupovali interpreti soutěžící o Krtky, třetí den byl recitálový. Přispěji tedy i já svým kouskem do mozaiky popisu Zahrady, jak se na FT skládá. Nakonec, každá ze soutěžících skupin měla i svůj recitál, který zase viděli a slyšeli kolegové, a tak můžete porovnávat dojmy. Než přejdu k výkonům ještě technická poznámka: O zvuk se na Kapličky výborně a rychle staral Jan Friedl s týmem a šéfem scény byl Petr Sany Saňák a já snad poprvé při svém moderování zažíval nikoliv skluz, ale předstih v programu. Mírný, ale hodil se v závěru dne, kdy po soutěžních vystoupeních přišly na řadu hvězdy.

Den první – pátek – byl ve folklorizujícím duchu. Skoro jsem Juppa podezříval, že to sestavil takto schválně. No, posuďte sami: Po úvodním nesoutěžním recitálu skupiny **BlueGate** (Cop v sukních) začínali folkové

Alibaba

z Olomouce a

I.C.Q.

z Ostravy. Splynuli mi v jednotný, méně výrazný folk (u Alibaby s nádechem

blues, u I.C.Q. pak byl hlavním dojmem využití elektrifikace), a to se mi vymstilo, protože I.C.Q. se stali držiteli stříbrného Krtka. Přiznávám, překvapilo mě to, ale nakonec příjemně. Ale také úplný vítěz krtčího hlasování pochází z pátečního dopoledne a byli to hned následující **Navostro**, hrající rockovým způsobem ohlasy irských písní. Mají i dudáka a jsou krojováni a tak mají úspěch. Netroufám si odhadnout, nakolik má podíl na úspěchu vizuální složka a nakolik hudební. Po Navostro jdoucí písničkář

L. P. Švelpuna

překvapil vyčtenými zkušenostmi – nevěřil jsem mu ani slovo, ačkoliv já to, na rozdíl od něj, zažil. Zřejmě chodí do dobré knihovny. Následovala

Bujabéza

– zajímavý název, pohledná sestava a bezpohlavní variace na folklór. To další

Quanti Minoris

se alespoň snaží halit svou středověkou muziku do hávu odborného historična, ale stejně to znělo jako Potěmkinova vesnice.

Honzíkova cesta

hrála flétničkový folk a jakkoliv by jindy nudil, tady byl doslova osvěžujícím pramenem. I následující

Mrakoplaš

osvěžil: dospělým, plným, melodickým folkrockem. Dalším pátečním písničkářem byl

Martin Rous

– ten také získal Krtka ve své kategorii a oprávněně. Předvedl svůj standard, byl také naléhavý, ale ve srovnání s L. P. Ševelpunou jaksi víc lidský. A publikum to poznalo. No, a pak jsme se vrátili k folklóru:

Gajdošská muzika

jej hrála čistý a bez přísad. No dobře. Závěrečný

Špunt

to pak dorazil ještě tím, že přivlekl na pódium na jednu písničku dokonce celý cimbál. Mezi těmito dvěma folklórními vystoupeními se pak folkové nesměle působící duo

Al Boss

v podstatě ztratilo. Podle výčtu jsme tedy tři z pěti hlavních cen slyšeli už v pátek. Hosty na závěr dne byly

Majerovky

a

Burana Orffchester

, ale to už uváděl kolega Sandy Nosek.

Sobota začínala recitály skupin **Apple**, hrající jazzík až swing, mírný a hravý, a **Bezefšeho**, kteří se k tomuto stylu také postupně vyvíjejí. Nějak ale ztrácejí jiskru, jako měli za „trabantí“ éry. A pak už přišla soutěžní vystoupení:

Dojem

se inspiroje Žalmanem v nejlepších letech, táhlé, leč příjemné melodie. Dobrá poloha měla výbornou pocitovou harmoniku, jinak hráli folkový střední proud.

Jiří Míža

je bluesový sólista se vším dobrým i špatným, co blues nese. Chodovské

Bodlo

předvedlo svůj klasický folkgrass a také následující

Bossorky

jsou svou inspirací podkrkonošim již charakteristické. Na rozdíl od jiných folkloristů ale aspoň čerpají z toho, v čem žijí a nedělají z toho vědu – jsou veselé, hravé a s nadhledem. Duo

Sova+Slamák

bylo mírně vtipné, spíše poetické, ale také (nebo právě proto) nevýrazné. Ještě introvertnější byli

Zhasni

,

Tři dny na Kapličky

Napsal uživatel Miloš Keller

Neděle, 26 Červenec 2009 20:52

